

inder ved de under Statens Børneforsorg hørende Institutioner Lejlighed til inden deres Antagelse at fungere i nogen Tid som Volontærer eller paa Prøve ved en saadan Anstalt, skal man tillade sig at meddele, at der sikkert ikke vil være noget til Hinder for at modtage Lærere og Lærerinder paa Prøve paa Anstalterne, og at man antager, at Anstalterne ville være villige til at yde Kost og Logis i Prøvetiden, men ingen Pengeløn.

Hvad angaar Nyttens af en saadan Foranstaltning, skal man, under Henvi- sning til Foreningens Skrivelse af 29. Juni f. A. om Uddannelse af Medhjæl- pere, tillade sig at fremhæve, at hvor Talen kun er om eksaminerede Lærere og Lærerinder, vil man antage, at $\frac{1}{2}$ Aars Prøvetid kan være gavnligt og til- strækkeligt.

Ganske anderledes stiller Sagen sig, hvor Spørgsmaalet bliver om ueks- aminerede mandlige og kvindelige Medhjælpere. Før at naa en nogenlunde for- svarlig Uddannelse af saadanne, mener Foreningen at burde fremhæve:

1. at de søgende præstere Bevis for, at de ere i Besiddelse af gode Skole- kundskaber,
2. at de søgende gennemgaa et Prøvekursus (fra 1—2 Aar) paa en eller to af de under Statens Børneforsorg hørende Institutioner,
3. at Uddannelse sluttet med et Aars-Kursus (teoretisk).

For at en saadan Uddannelse kan kræves og iværksættes, anser man det for ganske nødvendigt, at Lønningsspørgsmaalet ordnes paa betryggende Maade baade for Lærernes og Medhjælpernes Vedkommende.

P. F. V.

V. Møllerup.

Til Overinspektøren for Opdragelsesanstalterne.

58

Justitsministeriet. København, den 9. Februar 1910.

I et til Justitsministeriet indgivet Andragende har Direktionen for Sinds- sygeanstalten ved Middelfart anholdt om, at der maa blive bevilget Anstalten de fornødne Beløb til Ansættelse af 2 Opsynskarle og 7 Opsynspiger.

Direktionen har i saa Henseende fremført følgende Betragtninger:

Jo længere Tid Pladsmangelen i Sindssygeanstalterne gør sig gældende, des stærkere bliver Trykket deraf ikke blot udenfor, men ogsaa indenfor An- staltens Mure. I Middelfartanstalten har Overfyldningen naaet en betænkelig Grad, hvad der dels giver sig Udslag i, at særlig i Lokalerne for kroniske syge (Plejestiftelserne) er Formindskelsen af Luftrum for hver Patient bleven meget betydelig, dels i, at Overfyldningen i Stuerne i høj Grad nødvendiggør Indskræn- ningen af Patienternes frie Bevægelighed, ligesom der ligger en direkte Fare i den alt for store indbyrdes Nærhed af de ofte meget urolige og voldsomme Pa- tienter. Endelig vanskeliggøres Overvaagningen af de saavel for sig selv som for andre farlige Patienter baade de kroniske i Plejestiftelserne og de akute i Kur- husene, idet det ikke en Gang er muligt at skaffe Plads for alle Patienter af denne Art i de for dem indrettede Vagtafdelinger.

Til at hjælpe paa disse meget uheldige Forhold kan tænkes dels en gen- nemført Nægtelse af Optagelse af friske og af farlige Tilfælde, ligesom dette for- længst er sket overfor alle ufarlige og kroniske Tilfælde. Men denne Udvejs konsekvente Udnyttelse maa af rent humane Grunde afvises. Endvidere kunde der tænkes en forceret Udskrivning af rolige, kroniske Tilfælde og mulig Over- flytning til andre Anstalter, for saa vidt disse kunde tage imod enkelte. Disse Udveje ere allerede dels paabegyndte, dels under Overvejelse i herværende An- stalt. Men rent bortset fra den Ulempe, en saadan Fjernelse af rolige og til